

Estrafent el poeta Foix, podem dir que tots els excursionistes sabem, i era profecia, que algun dia ens arreplegaríem a la muntanya de Cura per veure la sortida del sol. La mítica muntanya dels tres santuaris: Gràcia, Cura i Sant Honorat. La muntanya on conta la tradició que un dia s'hi refugià Ramon Llull. La muntanya més alta del Pla de Mallorca: 549 m, segons la Gran Enciclopèdia de Mallorca.

Era profecia que un dia els excursionistes pujaríem a Cura per veure sortir el sol... i aquest dia ha arribat: pels volts de Sant Bernat de Menthon de 2010.

Concretament, dia 13 de juny d'aquest any la Congregació dels Missioners del Sagrat Cor obrirà les portes de l'ermita de Sant Honorat a tots els excursionistes. Perquè, més enllà de l'església del santuari, més enllà de l'hort, vora la capelleta del cementeri dels ermitans, que dissenyà Mossèn Alcover; sobre uns penya-segats que impressionen, en un mirador orientat a Llevant i que domina gran part de l'illa, allà, puguem gaudir d'una alçada única, digna de ser recordada.

El grup excursionista de la Delegació a Algaida de l'Obra Cultural Balear té el plaer de convidar-vos a la celebració de Sant Bernat de Menthon d'enguany per les contrades de Randa i de Sant Honorat, segons el programa adjunt. Esperam ser dignes continuadors d'un acte que és ja una fita per a tots els muntanyencs mallorquins. I esperam també passar el testimoni a un altre grup, perquè no s'apagui la flama...

Per un dia, agermanarem dos sants. Visca Sant Bernat i visca Sant Honorat! Us hi esperam a tots.

Oh font de Randa amb molisa i penjarelles
que eres el més poètic dels racons
quan les randines joves i les velles
baixant la rustiguesa dels graons
anaven a omplir els gerricons
del clar tresor d'aquelles aigües belles!
Al caire de la pobre graonada
un grop en el rocal feria l'ull
i el poble deia que era la petjada
que hi va deixar, en vida, Ramon Llull.

Xiprers ara aterrats, polls centenaris,
no hi és ja vostra fulla tremolant
banderejant amb falaguers desvaris
que encomanàreu als meus jorns d'infant.
Oh Randa d'altre temps! No em veig després
d'aquell encís de ma primera edat,
i en parlar-me qualcú de ta bellesa,
d'enyor sent el meu cor ennuogat.

Oh font avui damnada
a córrer soterrada,
som l'au assedegada
que mai no en pren conhort.
Quin dol deixa ton buit al meu record!

Maria Antònia Salvà

